

Mi a csoda?

Hogy reménytelen ifjúságunk
Minden napon, délben, estve
Ott őgyelg a „korzó“ szélén
Mint vadász, prédára lesve,
S úgy tréfából, csupa hecezből
A tisztas nőt is megszólja,
Gúnyolódva, nevetgélve...
Ebben bizony semmi csoda.

Hogy a fejlődő leányka
Anyja nélkül tesz sétákat,
A mama meg az alatt honn
Játsza a szép szonátákat;
Vagy, hogy a szép nevelőnő
Udvarlóról ábrándozva
Rá se néz a kicsikékre...
Ebben bizony semmi csoda.

Hogy a hű nő békén türi
Fiatalabb vetélytársát,
Nélkülöz is, míg a „másik“
Mutogatja „saját ház“-át,
A mit a férj mint „szerető“
Mevett neki karácsonyra —
Régi módi ez minálunk...
Ebben bizony semmi csoda.

Csoda, hogy a korzó-pillék
Mesterükre nem akadnak;
Csoda... hogy oly könnyen nevelt
Lányt is hamar férjhez adnak,
Csoda... de mit! ne folytassuk,
Csodák most már nem történnek...
No de mégis csodálatos,
Hogy ez: „aranykora“ Pécsnek.

Skorpió.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

VÁRADY FERENCZ.

Megjelenik minden vasárnap.

Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr.

Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal

János-utca 8. sz.

➡ Hirdetések igen előnyös áron vétetnek fel. ➡

VAGY — VAGY.

A városház toronyórája tizenkettőt ütött. A munkások mindegyike már hat óra óta dolgozott, de doktor Szépvölgyi Tihamér még mindig horkolt. De mind az által senkinek sem jutott eszébe őt felköltetni, sem beteget, sem kiadója, mert Tihamér orvos s egyszersmind író is volt. Sőt hitelezői is elfelejtették az utat hozzá; már régóta kezdtek kételkedni, hogy valaha visszakapják tőle pénzüket s a szegény Szépvölgyit nyugodtan aludni.

Tizenkét óra után 5 percetel azonban hevesen kopogtattak ajtaján.

Midőn Szilvássy Anna asszonyság már hosszasan kopogtatott s belátta, hogy bérlőjéből a világon semmi sem volna képes csak egy kicsike életjelt is kicsalni, végre elhatározta magát, hogy nagy zajjal lép be Tihamér szobájába.

Szépvölgyi fölriadt álmából; látni kellett volna őt, amint szeméit dörzölte, ágyában fölegyenesedett és még álmosan pillant be a déli napba.

— Ah, asszonyság! asszonyság! — kiáltott fel, amint végül felismerte házi asszonyát.

— Doktor úr, — szólt a látogató nő kissé boszús hangon, önnek nem szabad felednie, hogy nekem két havi szobabérrel tartozik.

— Két havi szobabérrel! Igaz; mily gyorsan múlik az idő! tehát ma reggel lejárt a terminus. De szíveskedjék nekem megmondani, hogy hányadika van; igen, igen, úgy van, ma van a fizetés napja...

— A két havi bérré egyenkint tizenöt, együtt harmincz forint, doktor úr!

— Jól tudom, de harmincz forint nem oly könnyen találkozik asszonyom, a beteg nélküli orvos és a kiadóra nem találó költő zsebében, kit balyégzete nagy városba hozott, hol barát, pártfogó és minden egyéb ajánlás nélkül áll; nem vagyok-e egészen egyedül, még asszony nélkül is, ki szelidségében pártját fogná a szegény költőnek?

— Tudja ön, mit beszélnek felőlem a házban, az utcában, a kerületben? Azt beszélik doktor úr, hogy ön nekem udvarol.

— Vagy ön nekem, — gondolá Tihamér.

Egyidejűleg az erényes Anna asszony arca jelentékenyül meghosszabodott és a „jól tartott“ negyven évet túlhaladt asszonynak, ki még nem vett búcsút a fiatalkori ábrándoktól, ajka körül némileg kétértehu mosoly játszadozott.

— Lassan, lassan asszonyom, — szólt Tihamér, a kerületnek csipős nyelve igen megtisztelti csekélységemet. Micsoda viszony állhatna fenn egy előkelő, vagyonos, nagy házat tartó hölgy és a szegény költő között? Ostobaság ilyet gondolni is!

— Ostobaság! ostobaság! — szólt a házi asszony, ki a Tihamér szerénysége mögött rejlő bőbeszédűség fölött már-már boszankodni kezdett — tehát ostobaság volna öntől egy nővel egybekelni, kiről mindenki csak jót mondhat; tehát ez esztelenség volna?!

— Istenem, asszonyság, mennyire félreérti ön szavaimat; azt mondom, ostobaság volna felőlem ilyesmit föltételezni.

— Még mindig az a szó, — duzzogott Anna, ki nek esze nem érte föl a költőnek finom megkülönböztetését; — de elég erről; csak azt akarom megjegyezni, hogy ha ön tartozását nekem pontosan megfizeti, nem

tettem volna ki magamat a gonosz nyelvek suttogásának. Tehát fizesse meg tartozását, hogy ne legyek kénytelen többé ebbe a nyomorult szobába jönni.

— Ah, asszonyom, ez az a magyar szíveség, melynek dicséretét zengik mindenütt? Koromban természetesen tudnom kellett volna, hogy a házi asszonynak nincs hazája, pedig sok ilyennel találkoztam kalandos utazásaimban, Oláh-, Szerb-, Törökországban, Bulgáriában, Kelet-Ruméliában; de azok sohasem voltak oly részvétlenek a vándor bölcsész irányában, bár egyikük sem volt annyira értesülve, mint ön s nem birt oly kiváló tulajdonságokkal, melyeket önben van szerencsém tisztelni.

— Ismétlem, utószor ismétlem, fizessen ön, vagy rendőrt hivatok.

E szavakra Szépvölgyi Tihamér felugrott; nem attól félt, hogy szentől-szembe fog kerülni egy rendőrel; Istenem, nem csak egyszer volt alkalma személyes ismeretségbe lépni a közbiztonság eme derék ótalmazóival; de a szegény melyet ezzel a félreismert költővel elkövetni akartak, mélyen sértette őt.

— Minthogy ezen a ponton vagyunk, — kiáltott föl — be fogom önnek bizonyítani, hogy még vannak helyek, hol Tihamér aláírása ér annyit, mint egy házi uré, kereskedőé vagy gazdag uzorásé. Szólítsa be emberei egyikét, asszonyom, valakihez fogom küldeni, ki Tihamér levelét szívesebben fogadja, mint a pápa ő szentségének brevójét az igazhitűek gyülekezete.

Igy szólva Szépvölgyi, barátjainak pénzügyi viszonyait hirtelen átgondolva, elhatározta, hogy Szíves-syhez ír levelet.

Szeretreméltó háziasszonya a költőnek bizton-ságát látva, mindjárt megszelidült és adósának hizelegni kezdett.

— Én istenem, kedves doktor, nem mondom, hogy a dolog részletfizetéssel ne lenne ismét rendbe hozható. Nem sok lakó van, ki az ön érzékenységgel, gyöngéd érzésével bírna; kis nyereség, a fenyegetések állásunkkal járó szükségességek. Mindig udvarias embernek ismerem önt, tudom mily nehézségek kötvék össze az ön érdemeivel bíró férfiúnak első föllépésével, de miért is adja ön mindig működésének eredményét a szegényeknek mihelyt pénze foly be? Nem jobb volna-e az ön nagylelkű hajlamai mellett önre nézve, ha egybe kelne egy magyar nővel, kinek saját háza és szép üzlete van?... A házasság, doktor, kétszeresen előnyös a költőre, orvosra és szónokra nézve, ki a világban ragyogni, ismereteket gyűjteni akar és maga körül szereti a nagyszámu és válogatott társaságot és szerez, hogy mindenkit, ki kéréssel járul önhöz, megajándékozhasson.

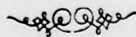
A házasságnak megvannak a maga kellemességei — viszonzá Tihamér, kissé nyugtalanzkodva levelének sikere fölött és folytonos félelemben, hogy dr. Szíves-sy pénztára is apályban szenvedhet — bár ki kell jelentem, hogy valamely fiatal kisasszony semmi sem volna reám nézve. Nem, nekem okos asszony kell, ki gazdaságát kezelni képes s örömet teljesíti kötelességeit, ki túl van a határtalan szenvedélyeken és csak a szerelemre és az ifjúsággal válthatatlanul összeforrt csalódásokra gondol. Igen asszonyom, oly nő, kit bármely magyar vagy szász, szomszédnői és barátai előtt mintaként állithat föl.

(Vége következik.)

Pécs a török-uralom alatt.

Katonák „Krisztus”-ja lett az egész város!
Bömböröm! Csok jassa! Ali-Dinger János!

Kettecskén.

— Ugy-e bár kedves kisasszony, meg fog nekem bocsátani, ha azt kérdezem, hogy mennyi hozománya van?

— Mindenesetre, mert hisz ön is megbocsát nekem, ha azt kérdezem, hogy mennyi adóssága van?!

Dr. Igavonó Olivér

díjtalan joggyakornok monologizálása.

o iszen még csak az kellene! Azt mondják, hogy ha 8 nap alatt nem fizetem meg a Tomának az adósságomat, hát kitéti a nevemet az újságba. Ez volna aztán a nem várt ki-nevezés!

Kezd a türelem ellagyni. A napokban már végrehajtnak akartam fölesapni. De miután azt hallottam, hogy X. végrehajtnok fiát is csak azért vették föl a szemináriumba, hogy kiveszszék a faja: mást gondoltam. Ha már majd éppen nem szolgál a szerencse, akkor elmegyek dísznőhajesárnak s így lesznek végre — hajtó!

Egyik kollegám egy forintot kért tőlem kölcsön szent István-napkor. Ez szentül inzultálás akart lenni. Ha nem Pécssett, hanem a „hős vértől pirosult gyászterén” — Mohácson történt volna ez velem: rögtön kihívtam volna párbajra a nyomorultat. Az ilyen sértést csak vér moshatja le, ott, a hol a szőke Duna vize folyik!

Ha a falragaszokat egymás tetejébe ragasztják.

II.

Adó iránti megintés!

Az első pécsi betegsegélyző és temetkezési egyesület

Szt. István napján

a pécsi külvárosi zálogintézet helyiségében, a Gyár- és Zrínyi-utca sarkán

☛ nagy népiünnepélyt rendez ☛

azért felhívatnak Pécs szab. kir. város

52 ik gyalogezred zenekara

hogy hátralékaikat annyival is inkább befizessék, mint-hogy ellenkező esetben azok a legszigorúbb kényszereszközök felhasználásával fognak behajtani.

A zenét *Latinsics Ferencz* jól szervezett nemzeti zenekara látja el.

Ki a mértéktelen?

— Ejnye embör, te mán mögen mértéktelen voltál! — dorgálja az asszony hazatérő urát.

— Ugyan hogy tudsz ilyent beszélni, — mentegetődzék a férj — akár be is tom bizonyítani, hogy mértékkel ittam, mög- mondi a komám is, hogy ippeg öt litert ittam mög.

Férj és feleség.

— Mi az oka kedves férjem, hogy még mint menyasszonyt *aranyodnak* nevezteél, de mióta nőd vagyok, nem használod többé e gyöngéd szót?

— Hm-hm, hja-ja! Akkor még mondhattam, de ma már nem tehetem; hejh! mert mit használ nekem az „arany”, ha föl nem válthatom.

Szerbusz tesvir! kaját rám egy pitymalló hajnal-szinü áufslagos bika-baka, oszt aszongya, emléksző-e még jaz szerajavai stúromra, a kitül megtanút a végig üllepös bosnyák röpüni, dej jaz kénküves pokol sustorgó gyehennájának feneketlen fenekére, hol jaz farmatringos lucziperen nyargalászó tüzes istenyilát prüszkölő Belzebub kapaszkodik jaz berukkolónak golyóbisra gombolótott hitvány párájába.

Szerbusz tesvir! a ki kirelájszonja vagyon jaz nád-torzsa-pofāju kutyorékos bosnyákjának, mán honne emlékeznék, hej! mikó még arra is emlékszek, hogy egy eleven törököt ötté mög früstükre, robbanó kartácsból készített salátával.

Ahun van ni! azon minutumban egymásnak löfrítettünk s jaz viszontlátományozás örömben olyan parádés parulát esaptunk egymás tenyeribe, hogy a keddi ágyúzás csak afféle náthás bóha-prüsszentés volt hozzá képest.

Hát zombori baka vót a gyerek!

Persze, hogy szörnyüen kutya-kedvünk támadt, oszt rögvést be is svenkütünk jaz legközelebbi becsaliba, hol megpróbáltunk egy kis gefekt-übugot a literesekkel. Jó ment, folyt a szőlővér; de utóbb mán a ezibilek véreire kerüt a sor valamelyes rezonérozás mián. „Hurrá!” is vót. De mán arra nem emlékszők, hogy miképennek esött ki jaz gefekt; csak annyit tok, hogy másnap jaz dunkliban ébredtem fő.

Katona dolog! Lösz még velágos! Gondútam magamban, oszt úgy is lött. Három nap mulván abléúztak abbúl a baka-purgatóriumbul, a kiben ujan fekete a sütétség velágos nappal is, mint ha egy kisubiczkolt fekete lelkü czigányrekruta kéménysöprő aggyusztirungban, koromsötét écczaka egy tiz öles mélységü pinczében fekete retken ül oszt szíva-lekvárt eszik, högyibe meg lakkot iszik.

Aszondom! Különben hát előrül kezdhjük. Addig is — szerbusz tesvir!

LEKSZIKON.

Papagály	= mikor a pap fél valamitől.
Verőfény	= a kard villogása.
Székesináló	= budai keserűvíz.
Szolgalom	= az inas pereputyja.
Karika	= Kis Károly.
Szikár	= 10 kr. (a szódavíz ára.)
Kárpótól	= biztosító társulat.
Szindarab	= festék-törmelék.

Hova visz?

Viszlón át Siklósra akart menni egy, azon az uton járattan atyafi. Amint a Viszlóba vezető utra ér, kérdi az ott legeltető kondástól:

— Mondja csak barátom, hova visz ez az út?

A kondás erre csak úgy félváltról oda veti:

— Viszlóba.

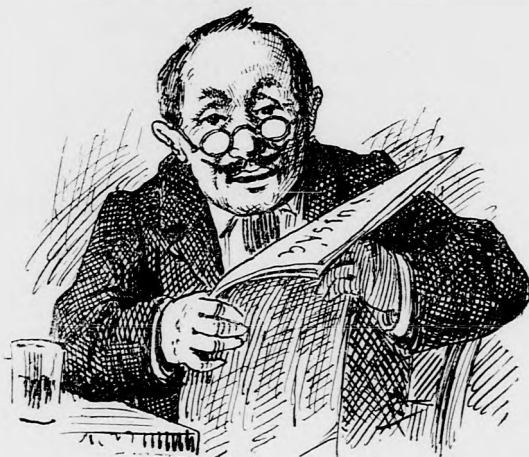
— Tegye bolonddá az öreg apját! — dünyyögi erre az utas és tovább állt.

Bizonyára így értette ökelme: *viszlóba*.

Ezen házban egy udvarias szoba kiadó!

HIRTELEN HIREK.

+ **Csók-telefon.** Hire jár, hogy néhány uracs, holmi potom csekélységet, néhány százezer forintot összerakván — csók-telefont szándékozik Pécssett fölláttatni; ezen aztán szétküldik a csókot s a honnan visszajön, oda mennek s nőül veszik az illető hölgyet. A vénlányok s özvegyek szörnyen lelkesülnek s remélnek!

☞ **A holt nyelv.** Itt lévén rövid pár nap mulva az iskolai beiratások ideje, bejött a falusi molnár-mester, a ki a fiából erőnek erejével tudóst akar nevelni s miután azt hallotta, hogy a tudósoknak a holt nyelveket kell megtanulniok: lapunk utján tesz kérdést a tanfériaikhoz, hogy a budai-, vagy a szigeti külvárosi temetőbe küldje-e fiát a holtnyelvek tanulmányozása végett?

☞ **Üdvös ujtás.** A pécsi hölgyek elhatározták, hogy ezentül egy kis ezüst-lakattal zárják le ajkaikat, valahányszor az utcára mennek, nehogy véletlenül a papagájos fejbólintáson kívül még szóval is találják elfogadni a férfiak köszöntéseit. Ez valóban pompás lesz! A férfiak ezen üdvös ujtásnak megfelelőleg a hölgyeknek nem emelnek kalapot. Nagyon helyes!

Párnaszuszimuszi
fattyu-hattyu-hangok.

Király-hymnus.

Szövegét és zenéjét írta:
Amtmann Károly.

* Ezred éven át magyar hon
Védemed királyi kar
Egyetértve a néppel fon
Dicsőt semmit mi badar
És így egyesült erővel
Törekedett mindinkább fel.

Bár néha király és nép közt
Egyetértés lankadott
Legyőzte hamar is a böszt
A király kegy legott
És így egyesült erővel
Törekedett ismét csak fel.

Áld meg te mennyei atyánk
Honunknak jó királyát,
Hogy viruljon valaha ránk
Örök fény pusztuljon gát
Hogy így egyesült erővel
Törekedhessünk csak fel, fel.

Táviratok a másvilágról

AMTMANN KÁROLY
remekelt dupla költőnek.

Isten áldd meg a Vettert.
Guitárral, réz-pénzzel,
Nyujts feléje flaskó sört
A mikor ebédél;
Balsors kit régen tép
Hozz rá vig napokat:
Hadd hymnus-s z ó s z o z z a
A kotta-lapokat!

Kölcsey.

Vetter! Grüß dich Gott! Király-hymnusod föl-
hatott az egekbe. El vagyunk ragadtatva. A meteorok
hullanak s az arkangyalok fujják. Puszi! Pá!

Bethoven.

Szittya magyar nemzetnek lángeszű táltosa Amtmann!
Díjnoki lantodnak „menj”-béli dallama van!

Vörösmarthy.

Kottára csókol lebübájbüvhymnusozott híved!
Mózárt.

Ki az ájert hattyún úszod,
Légy üdvöz te s a hymnusod!...
S legyen gyújtó az a hymnus,
Ha másképp nem, mint — f i d i b u s z!

Arany.

Csinrádi-bumrádi bumm!
Vetter!... du bist doch net Dumm!
Wagner.

Tied Amtmann, tied Károly
E szív, e lélek —
Itt a makrám, nesze pajtás:
Pipát cserélek!

Petőfi.

PIPITÉR BALAMBÉR

patyikus-praktikáns.

Tessőnség! Ilyenös ső történt
mög még velem, mióta reczóptre ron-
gálom az emböriség egészségit s a
magam egészségre öszöm az einspä-
nert, nyakon öntvén egy-egy edény
sörrel bensőmnek az ő dicső laborató-
riumját.

Majd megszakadok az inspek-
ezióban. Mióta a katonaság itt van,
ügyebet ső töszök, mint bajusz-kenyő-
esőt, mög huszár-zsirt csinálók.

De ez még csak egy drachmányi
sines ahhoz a budai keserüvel föl-
eresztött szömtelenséghez, a mölylyel
a minapi éeczakámat becijankálizta
egy polentán nevekődött kese ku-
csébör.

A legmélyebb éeczaka közepös-közepén, a leg-
ópiumosabb álmombul föcsönget egy röpülő ezitrony-
keresködő s aszongya, hogy röszkirozzak neki a náj-
czöni rájra egy zacskó likas mogyoróra egy skatula
bajusz-kenyőesőt, mert hát mögkivánta a katonáktól.

Fuladj mög riczinus-olajba! Hát mirül vóna az jó,
hogy ilyenkor gyün gusztusod bajusz-kenyőre, te gyöm-
bér-gyökér forma komisz kravat, hiszön a bajusznak
palántája sines még a tokmányod alatt?

Hát nöm neki áll fölebb? De hogy se?

Aszongya, hogy ne sokat lármázzak vele, mert
mingyár itt hagy, aztán — másik patikába megy!

Deszen-iszen nem is sokat teketóriáztam vele, ha-
nem úgy kilóditottam a patikából, hogy Elisabetha-kugli
formában gurút a nagyutezán végig a másik patikáig,
a hol mög a Buczkó rakott a nájczöni-rájjára, de egy
ulyan öt águ tüzes pofont, hogy az ügyik szöme vizitbe
mönt a másikhoz.

A' köllöttött neki!

Boldogok, a kik éhezik és szomjuhozzák az igaz-
ságot! morfondiroz az elhizott gourman, mikor már
nem fér több bele.

Szolgabirói bonbonszok.

— Maga a Torkos János?

— Igen is kérem én vagyok.

— Mi baja a plebánossal? Hallja?

— Későn mondja az öreg misét.

— Mi közöm van nekem a miséjükhöz. Ha panasza van, menjen a püspökhöz. Maga buta, maga ostoba, engem az ilyen nem illet! János, János, hogy jut kendnek az ilyen eszébe, hiszen maga jóeszü ember, bíró is volt, urak között járt.

— Bár ne jártam volna.

— Most már jól beszél kend. Er hat vollkommen Recht. Nem csodálom, hogy kendnek panasza van a papja ellen, magam is tudom, hogy hanyag ember, no majd beszélék a kegyelmes urral. Addig is várjon csak János, majd írok neki egy pár sort, tudom, hogy nem teszi ablakába. Így ni, so . . .

— Köszönöm főbíró uram, átadom magam a főtisztelendő urnak, hadd lássa, hogy Torkos János nem szokott megijedni.

— Csak adja át és mondja meg, hogy szerdán okvetlenül kimegyek. Most menjen, no mit áll még itt, nem látja mennyi a dolgom.

És hozzám fordul: Mit gondolsz, mit irtam neki? Der Dumme Bauer, ich hab mich für Mithroch auf Backhendel einladen lassen. Nem nagyszerű?

*

— Amice! Szerdára idéztesse meg a mándoki, a fügedi, a korocsaí bírákat, meg a vakandi jegyzőt, hanyag fráter, meg a káki utkaparót, ein Reuber der Kerl, meg a falasi jágert, den wer ich schon lehren, aztán azokban a bagatell ügyekben tűzze ki az ítélethirdetést, recht angehneme Gschiht, az ítéleteket csinálja meg amice . . .

— De kérem szerdára a vasadi plebánoshoz tetszik menni.

— Ach ja. Nem tesz semmit. Várjanak a bitangok, csak idéztesse meg.

És hozzám fordul: Schrecklich lieber Freund, nicht zum aushalten mit der Arbeit, aztán még diurnistát se adnak. Und der Jeki wills mir nicht glauben!

*

— Jancsi hozd ide azt a kártyát!

— Melyiket kérem, a tarókot vagy a perafránccot.

— Te, marha te! O ein Vich von ein Amtsdienner!

— Azt a vizit-kártyát, a mit a miniszter itt hagyott.

— A ministrans, az nem volt kérem itt.

— Marsch, te lump, te szamar! Schrecklich mit ihm! A mit az a nagy tiszt úr itt hagyott.

— Most már értem. Hozom kérem. — Itt van kérem.

— So. Elmehetsz.

És hozzám fordul: Mein freund, der Minister hat mich besucht. Schau Brudert, ich hab halt Ansehen, bin der Einzige da in Comitát der oben Respect hat, a főispánt se véve ki.

*

— Hallja kend, a falujokban sok gyerek hal meg veresben. Nekem ez többé meg ne legyen. Engem azért kitesznek az ujságba. Verfluchte Scribler, mindenbe beleütik az orrukát. Ha valyamelyik beteg, füstöljék meg, a többi gyereket pedig ki kell küldeni a mezőre. Értette?

— Igen is főbíró uram. Majd a tekintetes doktor urat is kiviszem.

— Azt még nem kell, dann ist ja jede Zeitung voll. Annak Istvándin van dolga.

És hozzám fordul: Mein Poldt will er hinaus führen, das wer a Gschicht, dann sterben auch die Gsunden. Ist nicht wahr?

*

— Kérem az ítéletet írásban. Én apellálok.

— Elég ha szóval meghoztam. Az apellációját csak adja be. Vagy várjon csak Miska. Hát igaz, hogy a Bencze Pál magát rászedte? Kitelik tőle, sehr ein schlechter Mensch. Megfizeti kend a felét?

— Sok főbíró uram, igen sok . . . ha talán lehetne . . .

— Mennyire is marasztaltam el? Igaz . . . 40 frtban. Persze ez sok. Geht den Leutl schlecht, hát az igaz, hogy a Bencze mivel sem bizonyított. Megesküszik maga, hogy nem tartozik neki? Leteszi? annál jobb, a Benczét elütöm a keresetétől. Amice csinálja meg így az ítéletet, vagy ne bántsa, az úgy se mer ide jönni, tegye amice félre, ad acta.

És hozzám fordul: Er will halt appellieren, langweilige Gschicht. Én magam vagyok mindjárt a felső bíróság. Feloldot-tam, das wer eh' passirt. Ists nicht gscheidt? **Penna.**

KARI ÚR.

(Mohácsi história)

Nagy lett volna Kari úrnak
Az ő tudománya,
De mi haszna, ha kevés volt
A vágott dohánya.
Belefujt a füzfa-sipba
— S hajna!
Akkor esett ez a belond
História rajta.

Össze-vissza irkált-firkált
Mindent e vilagon,
Járt legyen a Duna-parton
Két avagy négy labon.
És hat persze Pacczer Ninát . . .
— S hajna!
Rettentően megszerette,
Majdhogy föl nem falta.

A „Mohács és Vidéké”-ben
Mint egy vad láng-elme,
Fölfuvódva béka-módra
Brekegett ökelme.
Jaj mert csúf lett „Árvalány”-a
— S hajna!
Juvenális körme érte —
Eltorzult az arca.

Nagy volt, mondok, Kari úrnak
Az ő tudománya,
Csakhogy hát nem ismerték el —
Vigye el a fránya!
Pegazusra kapaszkodott
— S hajna!
Az a czudar szárnyas csikó
Nagyot rugott rajta!

Ácsi—mohácsi.

Apró hirdetések.

Dajka kerestetik egy külföldi követ
számára.

*

**Jó fajta tehén eladó. Értekezhetni vele
mindennap délután 4—5-ig.**

*

**Minden megye külön kapható 30 krjával X. könyv-
kereskedőnél.**

*

Kerestetik egy fiatal leány, ki otthon alhatik, hogy
a gyermekekkel sétáljon.

Hogy kerülhetett a családba?

A gazdag X. bankár bizony nagyon közönséges család ivadéka, hanem a leányait annál szebben neveltette ki.

Meghívták valahova egy előkelő asztalhoz. A felesége roppantul aggódott miatta, hátha valami ügyetlenséget fog majd ott követni.

A kis leánya is hallja a mama aggódásait s kifakad:

— Én nem is értem, hogyan kerülhetett a papa a mi családjunkba, mikor olyan kevés műveltsége van?

Bárcsak, bár!

Halálos ágyán feküdt egy szegény földmives, ki csak alig hogy meg tudta keresni úgy saját, mint családja számára a mindennapi kenyeret, másra nem is tellett. Érezvén halálát közeledni, gyóntató atyát hívott, aki többek közt azt kérdi a betegtől:

— Nem voltál-e mértékletlen a borivásban, nem voltál-e részeges?

Erre felsóhajtva csak annyit mondott a beteg:

— Oh, Istenem? bárcsak, bár!

Szerkesztői dudaszó.

— S. S. Köszönjük! Az aprólékot legközelebb felhasználjuk. Az a hosszú boldogság kissé unalmas. Legyen szerencsénk gyakrabban. Az „Özvegy” ezimű költeményét átvette a székesfehérvári „Darázs” ez. élel. Efféle költeményeket gyakrabban írhatna. Mentül rövidebb, annál jobb. — Pytheas. Hogy van megelégedve a mohácsi „Ácsi”-val? Üdvözöljük! — Komondor. Juj-juj-juj! de goromba! Meglehet, hogy igaza van, de még sem járja az ilyen póriás durvaság. Mit gondol?... azt mondani valakiről lapban, hogy „g a z e m b e r”! Isten ments meg! — G. A. Köszönjük. A kevésbé ismerteket felhasználjuk. Üdvözlét!

Lapunk felelős szerkesztője Budapestre utazott s a vidéki hirlapírók országos kongresszusán képviselni fogja lapunkat s a „Pécsi Figyelő”-t.

Hátralékosainkat kérjük, hogy méltóztassanak hátralékaikat mihamarább beküldeni; nemkülönben fölkérjük mindazon előfizetőinket, kiknek előfizetése időközben jár le, hogy sziveskedjenek előfizetéseiket idejében megújítani, nehogy a lap küldésében zavar támadjon.

Mária-czelli GYOMOR-CSEPP

jeles hatású gyógyszer a gyomor minden bántalmái ellen

és fölülmulthatatlan az étvágyhiány, gyomor-gyengeség, rossz szagú lehellet, szelek, savanyu felbűfögés, kólika, gyomorhurut, gyomor-égés, huykő-képződés, tulságos nyálka-képződés, sárgaság, undor és hányás, főfájás (ha az a gyomorból ered), gyomorgörcs, székszorulat, a gyomornak túlterheltsége étel és ital által, giliszta-, lép- és májbetegség, aranyeres bántalmak ellen.

Egy üvege ára használati utasítással együtt:

35 kr.

Kapható Pécsen: Balás Ödön, Kovács Mihály és Sipőcz István gyógyszerész uraknál. **Pécsvárad:** Dvorszky Béla gyógyszerésznél. **Szigetvárott:** Visy Sándor gyógyszerésznél. **Siklóson:** Rónay gyógyszerésznél. **Sásd:** Keller Gyula gyógyszerésznél.

Szászvár: Bartha László gyógyszerésznél.

Valamint az osztrák-magyar birodalom minden nagyobb gyógyszerésztárában és kereskedésében.

Központi szétküldési raktár nagyban és kicsinyben:

BRADI KÁROLY, (11-5)
az „Órangyalhoz” ezimzett gyógyszerésztárában
Kremzierben, Morvaországban.

„VERÉB JANKÓ”

HETI KÉPES ÉLEZLAP SZÁMARA

H I R D E T M É N Y E K

ES

NYILTTÉRI KÖZLEMÉNYEK

A RIADÓHIVATALBAN:

JÁNOS-UTCZA 8. SZ.

**IGEN ELŐNYÖS ÁRON
VÉTETNEK FÖL.**

H I R D E T É S E K Á R A :

Egy hasábos petit sor egyszeri megjelenéséért
6 kr., 3-szori 5 kr., 10-szerért 4 kr.
fizetendő.

Minden hirdetés után 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

A nyilttér petit sora 10 kr.

A hirdetési díj előre fizetendő.